

tinger, at der aldeles ikke er Tale om. Det er en fuldstændig fri Beslutning, som Enhver kan løse sig fra, naar han ellers vil, og det ærede Medlem veed jo ogsaa, at med ham hører der til Mindretallet en Mand, som ifjor tiltraadte disse Beslutninger i flere af de vigtigste Punkter, om ikke i dem alle. Vi behøve ikke at ty til Tjernbaand eller Dvang; vor Sag er saa god, at den nok skal seire uden dem. Det er ogsaa ganske rigtigt, som det samme ærede Medlem hentydede til, at der er forffjellige Meninger indenfor Flertallet om adffillige af de mindre Punkter, men fordi der er det, ere vi ikke paa nogen Maade uenige om Hovedpunkterne; det er ikke blot et fælles Had, der har forenet os, men netop Afjærlighed til den høiere Almendannelse, at den kan blive saa almindelig og frugtbringende omkring i Landet som muligt. Derfor have vi underordnet os i mindre Punkter, og det ærede Medlem pleer jo ellers at indffærpe det Gode ved noget Saadant, saa han skulde ikke undlade det i dette Tilfælde, Vi have kunnet underordne os i de mindre Punkter, fordi de, saaledes som Sagen ligger for, ikke have den Betydning, som de pleie at have ved en anden Behandling — deri er jeg fuldstændig enig med de Herrer, der have udtalt det —; men, naar man saa har vendt Behreidelse derfor mod Udvalget, som var det vor Skyld, at den nu forelaa saaledes, da tror jeg jo ganske vist, at man har Ret, men dog kun til en vis Grad, og Skylden falder ikke blot paa Flertallet, men ogsaa paa Mindretallet; thi den ærede Minister har jo erklæret, at ogsaa Mindretallets Forslag vil han ikke kunne gaa ind paa uden en nøiere Prøvelse. Men har saaledes end Udvalget ganske vist sin Del deri, har ogsaa Forslaget, som det ligger for os, sin Del. Det er ikke paa nogen Maade min Tanke at ville rette nogen Behreidelse mod den ærede Minister, fordi Forslaget ligger for os i denne Stikelse; jeg veed meget godt, at den Tid, der var levet ham til at udarbejde dette Forslag, var forholdsviis meget kort, og at de Forhold, hvorunder vi dengang Alle befandt os, vare af den Bestaffenhed, at de vel kunde lede Tanken bort fra den Overveelse, her skulde finde

Sted. Derfor har jeg ogsaa været med til at udtale min Paaffjonnelse af, at vi desuagtet fik Forslaget, og jeg skal endnu fastholde denne Paaffjonnelse, fordi vi derved have faaet det Grundlag for vore Overveelser, som det var viffeltigt at faa netop fra Ministerens Haand. Men naar jeg har udtalt dette, maa jeg tillige sige, at, efterat jeg har lært Forslaget nøiere at kjende, har det ikke været mig muligt at tilraade Thinget at slutte sig dertil, og det er Grunden, hvorfor jeg har kunnet være med til at bringe Sagen i den Stilling, hvori den foreligger. Jeg udtalte allerede ved første Behandling, at dette Forslag indeholdt Bestemmelser, som vare altfor kortfattede og derfor kunde fortolkes paa mange forffjellige Maader, saa at det var umuligt for os at vide, hvad der stod i Forslaget, og hvad der ikke stod i det. Jeg henviste til Forholdene i Norge, hvor man for nylig havde vedtaget et tilsvarende Forslag, og at det havde 67 Paragrafer, og da svarede den ærede Minister, at det kom ikke an paa nogle Paragrafer; dem kunde man gjerne lægge til. Det gav ogsaa mig Haab om, at det var muligt at faa det udvidet saaledes, at man idetmindste kunde faa at se, hvad der egentlig laa i Forslaget. Min første Begjæring i Udvalget var derfor ogsaa, at vi maatte se at faa nærmere Oplysning om, hvorledes Ministeren egentlig vilde have sit Forslag forstaaet, og en Følge deraf var, at der fra Udvalget blev rettet en Forespørgsel til Ministeriet om, „hvilkken Tid der vilde blive tilbøit hvert Sag i de forffjellige Klasser med Angivelse af det Maal, der vilde blive sat for hvert Sag“. Derpaa fik vi et Svar, hvoraf jeg skal tillade mig at oplæse nogle faa Uttringer — jeg haaber ikke, at den ærede Formand har Noget derimod. „I Anledning af det fremsatte Spørgsmaal skal Ministeriet herved meddele det ærede Udvalg et Forslag til en Lektionsplan, som under Hensyn til den paatænkte nye Ordning blev udarbejdet i den i Lovforslagets Motiver omtalte Kommission“; men, seies der til, denne Lektionsplan er „et aldeles foreløbigt Udkast“, som i væsentlige Punkter maa nærmere overveies og finde sin Afgjørelse senere i en kongelig An-